

Van mij voor jou

De kunst van het ongelukkig zijn – Dirk de Wachter

Weggedoken in mijn stoel, de avond is ingevallen, knip ik mijn leeslamp aan en verslind ik de woorden die Dirk de Wachter schrijft in zijn laatste boek 'De kunst van het ongelukkig zijn'.

"Het ongeluk toelaten, ook het ongeluk van een ander, is op zijn minst menselijkheid winnen."

Ja, eindelijk iemand die zegt, dat ik me ongelukkig mag voelen. Bizar eigenlijk, dat ik de bevestiging nodig heb van een ander voor iets wat zo menselijk is: geluk en ongeluk. Vanmiddag nog zat ik in een gesprek, waarin iemand zich verontschuldigde voor het verdriet wat zij meedraagt. Laatst vroeg ik iemand, die zijn vader plotseling was verloren, hoe het met hem ging: "goed, het is wel verdrietig maar heb alles weer opgepakt." Toen mijn vader overleed, stopte steeds meer mensen na een maand met vragen stellen en na een half jaar was het stil. Waar zijn we ergens de verbinding kwijtgeraakt met alle facetten van ons mens-zijn. Ik kijk om me heen en zie mensen van alle leeftijden succesvol zijn in het creëren van een gelukkig en gezond leven. Een goede baan, een vol sociaal leven, een grote vriendengroep, uiterlijk op en top verzorgd, mooi huis om maar wat te noemen. Is dat het enige wat er nog is, de buitenkant?

"We spreken elkaar te weinig, zien elkaar vaak niet in het echt. Terwijl het leven slechts betekenis krijgt door de aanwezigheid van en de interactie met de ander."

Na de zomervakantie besloten wij als gezin om in het weekend een "ouderwetse" rustdag in te lassen. Iemand tipte mij toen op een radio-interview met Dirk de Wachter, waarin hij zei "En daarvoor hoef je niet naar de Kaaimaneilanden te gaan. Geluk is ook gewoon in 'je hof' te vinden. Ik pleit dus voor Bongo-bonnen om thuis in je tuin te zitten". Zo kwam het dat ik nu in zijn laatstverschenen boek de woorden onderstreep, paars markeer, stickers plak bij woorden, die me raken en die woorden geven aan gebeurtenissen in mijn leven.

"Dat de mens eigenlijk heel saamhorig is en verbinding zoekt, dreigt naar de achtergrond te verdwijnen in deze ikkige wereld."

Eerder deze week ontdekte ik in mijn werk wederom hoe moeilijk het is om hardop uit te spreken wat in de schaduw ligt. Hoe je in de ontmoeting met de ander, je eigen verhaal tegenkomt. Ik deel steeds vaker mijn verhaal. Niet omdat dat zo interessant is, maar omdat

ik heb ervaren, dat je in het verhaal van de ander stukken van jezelf kunt ontmoeten. Ik onderstreep deze zin, terwijl het stiller wordt in huis en iedereen slaapt.

Het is nacht, ik sla de laatste pagina om. Vanmiddag op de deurmat gevallen en nu vol met aantekeningen, stickers en markeringen. Dit is een van de weinige boeken die ik in een avond heb uitgelezen. Vanuit nieuwsgierigheid en herkenning onderschrijf ik een van zijn boodschappen:

“Het idee dat het leven leuk moet zijn, is de ziekte van deze tijd.”

Terwijl ik het lees, proost op een leven vol lastigheden, momenten van geluk en bezinning.

Liefs,

ByAnneliek.